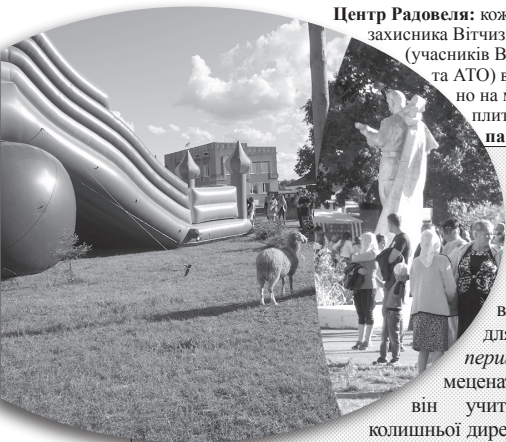

СВЯТО РІДНОГО СЕЛА НА ІВАНА КУПАЛА

Центр Радовеля: кожне ім'я захисника Вітчизни (учасників ВВВ та АТО) викарбовано на мармуровій плиті. Вічна пам'ять!

У селі РАДОВЕЛІ, що на Житомирщині, уперше відзначали чудове свято – ДЕНЬ СЕЛА!

«Благодійність», вочевидь, є цінністю для громади села: *поперше*, село виростило свого мецената, до речі сказати, він учительська дитина, син колишньої директорки школи. **Михайло**

Миколайович Весельський – справжній

патріот своєї Батьківщини, який дбає про те, щоб його земляки жили краще. Його допомогу вже відчули і вихованці дитячого садка, і учні школи, і пересічні сільські жителі. Цього разу також від нього подарунки до свята.

По-друге, меценатом уже став і голова сільської ради, **Шкрабалюк Анастасій Васильович**, який провів благодійну акцію «*Подарунки селянам до Дня села*», серед яких – нестандартні, неочікувані, як от: свиня, вівця, машина обрізної дошки, можливість відремонтувати власну техніку, зокрема трактор та ін. (див. фото).

У контексті аурі добрих чинностей їй проходило все свято. Вочевидь, благодійність – в пошані у селян, тож і вірші на честь Михайла Весельського пролунали і подяки спонсорам. Подарунки розіграли в лотерею та придумали ще й різні номінації, які варті уваги колег-управлінців, а саме: «найменшій мешканці села» (подарунок отримали її батьки), «гордість сільської громади – найстарший мешканець: *чим більше літ, тим більше щастя*» (91 рік, онука отримала дарунок для дідуся), а ще й «багатодітна родина» та «найкращий квіткар» – згадали кожного: від малечі до людей похилого віку, молодих і ветеранів, трударів і захисників, бо всі разом вони і є громада.

Як прояв світоглядних позицій лунали максими, мов цвяхи-установки, забивалися в голову:

- Ми не стали своїми у місті, бо залишили серце в селі.
- Це в містах – екологія, а у нас – природа!
- Ми українці – унікальний народ! Ми доброзичливі та відкриті, ми – народ, що при будь-якій ситуації підтримає один одного, а гумор нас об'єднає, то й на долю не скаржимося!

Отже, висловлене вєдучими – це стратегічна програма виховання нації: зберегти, підтримати, надихнути!

Зрозуміло, що можна багато чого іще досягнути, якщо не коритись буденності. У короткій розмові з організаторами свята з'ясувалося, як їм вдається після здійснення всіх традиційних справ як мешканців села, ще й бігти на ренетиві. До речі нагадати, що за будь-якою справою стоять люди, хтось має цим усім опікуватися, тож і *моя подяка їм усім, хто створив це свято:* хто висунув ідею проведення такого свята, хто написав сценарій, продумав його оформлення: сцени – «жива» музика, напис на скляному вікні, який протягом всього концерту бачили, тож і читали, всі: «*Моя мов писанка села*», творчі виробі селян – вишивки, переважно ікони, які збирала бібліотекар **Хлань Валентина Олександрівна**, хто підготував концертні номери (вже як 30 років вчить танцям дорослих і малих **Сидорчук Сергій Зинькович**, учитель іноземних мов, та **Кравченко Оксана Василівна**, музичний керівник, яка навчас танцям саме дівчат), хто танцював, співав, читав вірші і, навіть власні, хто надихав акторів перед їх виступами, хто шив костюми та ін.

*Серед лісів село моє чудове,
А в цьому краї народились МИ!!!
«День рідного села, де ви з'явилися
на світ», – стверджували вєдучі
святкової програми.*

ЧИМ ЖЕ ОСОБЛИВЕ ЦЕ СЕЛО?

Та тим, що в ньому я побачила прообраз майбутньої держави, якою вона має бути, більш того – може! Як в краплині води відзеркалюється весь світ, так в одному маленькому селі – вся держава, помітно – майбутня. Свято, мов «лакмусовий папірець», проявило прообраз майбутнього та продемонструвало, на якому підґрунті її будувати та які люди здатні таке зробити!

Я була гостем цього свята, побувала на святі вшанування кожного українця, кожного громадянина країни – у витоків народження людської держави: як з потічка починається ріка, так з одного села розпочнеться країна. Принаймні таке реально може статися!

Це було свято, де кожному селянину знайшлося місце: виокремили його роль для села, ще й подякували та подарували один із концертних номерів. Свято, де кожен у своєму рідному селі почував себе захищеним, затребуваним і бажаним!

Промайнула думка: отак би і у всій нашій країні, для кожного її громадянина – отакою має бути наша нєнька Україна!

У врїзі ви, шановний читачу, відчуєте чим живе село, навколо яких людських цінностей побудовано життя сільської громади, про кого і про що на святі йшла мова, кого віншували, кому і за що дякували.

Тут якраз мені і час сказати добрі слова, скласти подяку працівникам освіти та культури, які, й стоять за цим святом – ПЕДАГОГИ, надихачі селян, організатори їх ЖИТТЯ. Вони, мов за Т.Г. Шевченком, біля кожного з односельців поставили слово – слово

підтримки, визнання людини, слово-подяки за їх роботу! На доказ моїх слів, на завершення концертної програми всі вкотре почули від ведучих (а ними були: **Дорошенко Леся Петрівна**, вчитель початкової школи, та **Гербовська Марина Анатоліївна**, вихователька дитячого садка): *«Хай ваша невтомна праця золотиться рясним урожаєм. Нехай завжди голова лине про наше село, про вас, господарі землі, наші земляки, про тих, хто вмілими руками багатий ростить урожай. Вітаємо зі святом рідного села!»*

За реакцією селян можна стверджувати, що не вперше таке дійство відбулося, що акція – неодноразова, і це колективний стиль життя цієї сільської громади!

Наостанок свята, на кшталт «глядацьких симпатій», я відмітила призом «Київська квітка» людину, яка стояла за цим святом від ідеї до його здійснення, засновницю свята **Надію Петрівну Сидорчук**, директора Будинку культури. Вона перетворила загальнонародне свято Івана Купала та ще й у переддень свята Івана Предтечі на Свято рідного села! Це – геніальна ідея, більш того – перспективна з огляду на потребу у виховних цілях української сучасної молоді переосмислити семантику цього «народного свята». А останнє вже і зроблено: відбулася трансформація «народного свята» в сучасне, близьке і рідне – **СВЯТО РІДНОГО СЕЛА**. Щоб ідея проведення таких свят утвердилася і поширилася в країні, маємо підтримати як ідею, так і її автора, засновницю такого СВЯТА!

Ольга ВИГОВСЬКА

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА про село

Радовель – звичайне українське село, мальовничий куточок Полісся. Своєю історією воно сягає у глибні віків. Конкретної дати його заснування і походження в архівних документах нема. Існують лише усні перекази, які передаються з покоління в покоління. Перша згадка про Радовель дається **1496 роком** в Люблінському архіві Польщі. У **1996 році** жителі села відзначили **500 років** з дати його створення. На даний час за переписом **2017 року** тут проживає **1418** чол.

Відкриття свята: голова сільської ради Шкрабалюк А. В. та ведучі: Дорошенко Л. П., Гербовська М. А.

Весельський Михайло Миколайович, меценат

Розіграш лотерейних білетів. Зліва «живі» лоти очікують своїх нових господарів

Меценат у колі односельців

«Відчутний» дарунок: набір каштрель

Учасники концерту: танцювальний колектив «Козачки»

Селяни в очікуванні початку СВЯТА: святковий настрій переважив діловий

Голова сільради вручає подарунки

Діти – учасники концерту. На задньому плані, на склі напис: «Мов писанка село» – виявлення почуття любові до свого села

Надія Петрівна (перша зліва) у колі помічників-однодумців. У руках – приз за ідею свята «Київська квітка»